

„Ne.“ Doplnila jsem občerstvení a pak jsem se otočila, abych narovнала skleničky na víno, na whisky a další. „Šílený, co? Užila jsem si to, i když z některých věcí, co jsem tam viděla, jsem měla trauma ještě týden potom...“

Mlela jsem dál a jen napůl jsem věnovala pozornost tomu, co dělám. Po roce práce barmanky v klubu Valhalla, exkluzivním klubu pro bohaté a vlivné lidi, jsem většinu úkonů dělala zpaměti.

Bylo pondělí, šest hodin večer – v jiných podnicích je v tuhle dobu happy hour v plném proudu, ale ve Valhalle je mrtvo. S Tessou jsme toho vždycky využívaly k tomu, abychom pokecaly o tom, co jsme dělaly o víkendu.

DoValhally jsem chodila jen kvůli výplatě, dokud nedokončím knihu a nebude ze mě publikující autorka, nicméně bylo pěkné pracovat s někým, koho mám fakt ráda. Většina mých předchozích kolegů byli patolizalové.

„Vyprávěla jsem ti o tom nahém vlajkonošovi?“ zeptala jsem se. „Byl jedním z těch, co se orgií vždycky účastní.“

„Eh, Iso.“ Moje jméno řekla naprosto netessovsky, bylo to spíš takové zapištění, ale já byla moc rozjetá na to, abych zmlkla.

„Upřímně, nikdy mě nenapadlo, že uvidím svítícího ptáka v –“

Moje tlachání přerušilo zdvořilé zakašlání.

Zdvořilé *mužské* zakašlání, které rozhodně nepocházelo od mé oblíbené kolegyně.

Zastavila jsem se uprostřed pohybu. Tessa znovu zapištěla, tentokrát nervózně, čímž mi potvrdila to, co jsem už tušila: příchozí je člen klubu, nikoli náš pohodový manažer ani nějaký člen ochranky, který si sem přišel udělat pauzičku.

A dotyčný host mě zrovna slyšel mluvit o svítících ptácích.

Do hajzlu.

Rozhořely se mi tváře. K čertu s dokončením rukopisu; v tu chvíli jsem si ze všeho nejvíc přála, aby se rozevřela země a celou mě pohltila.

Bohužel se mi pod nohama ani jedinkrát neotřásla, takže jsem spolkla svoje ponížení, narovнала se, pokusila se nasadit svůj nejlepší úsměv a otočila se.

Ještě jsem ani úplně nezvedla koutky, když mi rty zamrzly. Zastavily se uprostřed pohybu, jako když se nemůže kompletně načíst webová stránka.

Protože ani ne metr a půl ode mě stál Kai Young, tvářil se zmateně a vypadal tak krásně, že by to mělo být trestné.

Vážený člen vedoucího výboru klubu Valhalla, dědic miliardového mediálního impéria a muž se zvláštní schopností se *pokaždé* objevit uprostřed mých nejtrapnějších řečí, Kai Young.

Ve tváři se mi ještě víc rozhořel pocit trapnosti.

„Omlouvám se, že ruším,“ řekl a jeho neutrální tón nijak neprozrazoval, co si o našem rozhovoru myslí. „Ale chtěl bych si objednat pití, prosím.“

Přestože jsem tak akorát toužila schovat se pod bar, dokud neodejde, nedokázala jsem zabránit tomu, abych se neztratila ve zvuku jeho hlasu. Hluboký, klidný a sametový, s tak nóbl britským přízvukem, že by zahanbil i zesnulou královnu. Protékal mi pod kůží jako půl tuctu panáků silné whisky.

Celé moje tělo pohltilo teplo.

Kai lehce zvedl obočí a mně došlo, že jsem veškerou svou pozornost soustředila na jeho hlas a ještě jsem neodpověděla na jeho žádost. Tessa, ta malá zrádkyně, se mezitím vytratila dozadu do skladu a nechala mě se